

Protocols i missió educativa en el nou curs

Dll, 5/10/2020 per Josep Gallifa

[Universitas](#)

Hem iniciat i ja portem uns dies del nou curs, en el nostre cas a la universitat. Els responsables acadèmics, i de la gestió i els serveis havien treballat de valent i l'inici ha estat molt ben planificat. Tanmateix, pel que em diuen col·legues de diversos nivells educatius, per molts no han estat uns primers dies fàcils. Tots hem hagut d'acostumar-nos a edificis adaptats, a normatives i protocols, a passar -si ha calgut- a fer classes on-line de manera ja programada o com a "pla B", o alguns a elaborar el que n'hi diuen en alguns centres "kits de supervivència" per alumnes en quarantena...

Com sempre però -i potser més que mai- hi ha estat present la il·lusió dels educadors, dels nens i nenes, dels joves, il·lusió que s'endevina en les mirades, ja que ens hem acostumat més que mai a mirar als ulls. Encara que tot sembli més difícil i s'ha de dedicar més esforç a tasques no previstes i sobrevingudes, educativament aquestes dificultats ens fan adonar de la importància de fer-nos càrrec tots de tots, de responsabilitzar-nos, sobreposant-nos conjuntament a les dificultats i incerteses, a comprendre que no sempre les coses surten bé i que s'ha de fer un esforç compartit per mantenir els aprenentatges. Als educands ben segur que els hi arriba i viuen aquesta major disposició positiva a fer aquest esforç, que en ell mateix és educatiu. Es una oportunitat per desenvolupar la resiliència de tots.

La dimensió creativa de l'educació està en primer pla, posada a prova constantment pels reptes que van sortint en el dia a dia. Hem après a treballar amb metodologies híbrides d'una manera gairebé natural, a valorar la normalitat encara que no sigui com abans. Compte però amb la salut, no només física sinó també psicològica, per les dosis d'estrès sobretot pels directius, però també per tots. Cuidem-nos. I es que també ha passat al primer pla la dimensió personal, quan sorgeix, més que mai, la necessitat d'escoltar, de ser-hi, d'acompanyar. Podem viure amb naturalitat també valors de solidaritat, d'ajuda mútua, però també treballar-ne d'altres molt presents com el valor de l'equilibri amb la natura, o el sentit de pertànyer a una comú humanitat, tenint en compte les causes naturals de la pandèmia que afecta tant globalment.

Malgrat que no és pas la situació ideal que escolliríem, hi ha també coses positives que podem desenvolupar: Valorar la presència, educar més que mai en l'estimació, potenciar la major interacció i col·laboració amb les famílies (nosaltres a la universitat no tant directament), propiciar més la relació amb la comunitat i l'entorn, educar en major contacte amb la natura,... contribuint a posar l'educació al centre de les preocupacions de la societat.

Que les normatives i protocols i la dedicació en temps que requereixen, essent necessàries, no ens facin perdre el sentit i la missió de les institucions. Mantenir-la en temps com aquests la podrà fer més perceptible i més present que mai, doncs estem més propers i més oberts a la relació amb els altres. A més del que aprendrem pels nous mètodes, serà important proposar i fer viure les finalitats. Que els protocols no impedeixin desenvolupar plenament la missió educativa. Que tinguem bon curs!